

Stöldligan

Det var mest Cesar som berättade. Asta nickade och la till några detaljer här och där. Bea – som ju faktiskt inte ens varit med – lyssnade lika intresserat som Yngve och rektorn.

– Och det är allt vi vet, slutade Cesar. Jag lovar.

Han kände att rösten vinglade till, och att en tår började bryta fram i ögonvrån.

– Lugn, sa rektorn. Det var jättebra att ni sa som det var.

– Mycket bra, sa Yngve. Och jag vill betona att ni på intet vis är misstänkta för gärningen.

Rektorn tittade strängt på honom.

– Förlåt, sa han och kliade sig på kinden. Jag är så van att prata så där. Det jag menar är att vi vet att ni inte är inblandade på minsta vis.

Asta pustade ut, men försökte att göra det så att det inte skulle märkas.

– Hur kan ni veta det? sa Bea.

Cesar och Asta spärrade upp ögonen. Vad sa hon?

Men Yngve verkade inte märka något.

– Vi har hittat fotspår inne i huset. Fotspår från någon

som har mycket större fötter än ni. En av teorierna är att det är en stöldliga som härjar. Liknande tillgrepp har skett inom länet. Öh, alltså, någon har gjort inbrott på andra ställen i närheten också.

Alla i rummet slappnade av. Det här hade ju löst sig på bästa sätt. Ja, om man bortser ifrån att själva fallet inte var det minsta löst ännu.

– Minns du att vi brukade leka där vid ödehuset? sa Yngve till rektorn.

– Leka? sa Bea förvånad.

Rektorn skrattade.

– Ja, Yngve och jag är gamla barndomsvänner, sa hon. Ödehuset var det mest spännande stället i trakten.

Asta försökte tänka sig Yngve som liten. Och rektorn. Det var enklare med Yngve. Han såg lite grann ut som en buspojke när han log. Men rektorn ...

– Bodde det ingen där då heller? sa Cesar. Ingen tant med en dotter, eller så?

– Nej, sa Yngve. Det stod tomt redan på den tiden. Jag vet att min mamma berättade om någon ... vad hette hon nu då?

– Olivia, sa rektorn. Olivia Kummelstjärna. Men hon var död sedan länge då. Hon var den sista i sin släkt. En rik släkt, var det. Men vart pengarna tog vägen är det ingen som vet.

– Hade inte Olivia några barn då? envisades Cesar.

– Nej, sa Yngve. Hon hade inga släktingar alls.

Det var som ett pussel där bitarna sakta började falla på plats. Men vad pusslet skulle föreställa när det var färdiglagt, det kunde varken Cesar, Bea eller Asta förstå.

– Det sägs att någon av Olivias förfäder hittade Ingjalds skatt, sa rektorn. Den har ni väl hört talas om?

Barnen nickade ivrigt.

– Antagligen smälte de väl ner guldets, helt enkelt, fortsatte rektorn.

– Vilket givetvis är väldigt olagligt, påpekade Yngve direkt. Fornfynd får man inte göra vad man vill med. Även om man hittar dem på sin egen mark.

– Men det var ju i så fall flera hundra år sedan, sa rektorn. De ägde förresten nästan all mark på den tiden. Ända ner till kyrkan.

Då fick Cesar en idé.

– Där jag bor också?

– Ja, jovisst. Dina släktingar köpte säkert er tomt av Olivia själv. Fråga din morfar, så får du höra.

Ännu en pusselbit. Då kunde nyckeln som morfar hittat ha tillhört Olivia Kummelstjärna.

– Men det där med skatten tror jag bara är nys, sa Yngve. Om det var så mycket guld som det sägs borde väl något ha dykt upp vid det här laget.

– Det kanske det har, sa rektorn och såg lurig ut. Minns du inte Vera, nere på Valles verkstad? Hon fick plötsligt en massa pengar för tre–fyra år sedan.

Yngve rynkade pannan och sa att han hade för sig att det var en lotterivinst.

– Hon säger det, ja, sa rektorn. Men vem vet. Hon kanske hittade en guldtacka eller två.

– Borde hon inte ha anmält det i så fall? sa Bea. Man får ju inte bara ta fornynd.

Yngve skakade på huvudet.

– Det är det som är det knepiga med guld, sa han. Om det är nedsmält finns det ingen möjlighet att avgöra hur gammalt det är. Det ser likadant ut hela tiden. Inget biter på guld. Så en klump med guld är inget fornynd. Det är bara en förmögenhet.

Varken rektorn eller Yngve verkade ha något mer att säga om saken, så Asta, Bea och Cesar gjorde sig klara att gå.

– Tusen tack för hjälpen, sa Yngve.

– Vi sa ju inget som du kan ha nytta av, sa Cesar.

– Men nu vet jag vilka som var där och slipper jaga efter de vittnena längre. Och jag vet att tjuven – eller tjuvarna – inte sprang iväg åt ert håll, för då hade ni sett dem. Det är det som är polisarbete, vet ni. Man lägger pussel. Bit för bit, och man vet aldrig vilka som är de viktiga pusselbitarna. Inte förrän i efterhand.

Precis när barnen skulle stänga dörren efter sig, hörde de rektorn fråga Yngve om han ville ha en kopp kaffe.

– Nej tack. Jag blev påmind när du sa det där om Valles verkstad. Jag måste dit med bilen. Jag tycker inte att sirenen tjuver riktigt så högt som den borde.